

Sygn. akt (...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący - Sędzia	SA Jolanta Terlecka (spr.)
Sędziowie:	SA Danuta Mietlicka SO (del.) Ewa Bazelan
Protokolant	st. sekr. sąd. Dorota Kabala

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2014 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W. Oddziału Terenowego w L.

przeciwko L. F.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 6 grudnia 2012r., sygn. akt I C 474/11

I. oddała apelację;

II. zasądza od pozwanego L. F. na rzecz powoda (...) w W. Oddziału Terenowego w L.:

a) kwotę 46.323 (czterdzieści sześć tysięcy trzysta dwadzieścia trzy) zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego i kasacyjnego;

b) kwotę 12.600 (dwanaście tysięcy sześćset) zł tytułem zwrotu spełnionego przez powoda świadczenia obejmującego koszty procesu zasądzone na rzecz pozwanego w punktach II i III wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27 czerwca 2013r. w sprawie (...) oraz oddała wniosek w zakresie żądanych odsetek.

Sygn. akt I ACa 538/14

UZASADNIENIE

(...) z siedzibą w W. Oddział Terenowy w L. w pozwie z dnia 6 października 2009r. wnosila o zasądzenie od L. F. kwoty 602.449,02 zł z ustawowymi odsetkami od 25 września 2009r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu tego żądania podała, że L. F. poręczył weksel wystawiony

przez D. i A. małżonków F. tytułem zobowiązania za zaległości z umowy sprzedaży nieruchomości rolnej z dnia 19 listopada 1999r. W związku z brakiem wpłat zaległych rat z tytułu ceny sprzedaży (...) dochodziła swoich należności w pierwszej kolejności od wystawcy weksla. Z uwagi na to, że należność ta została zaspokojona przez wystawcę weksla tylko częściowo, na pozostałą część wypełniony został weksel in blanco na kwotę dochodzoną pozwem (k-2-3).

Nakazem zapłaty z dnia 8 października 2009r. wydanym w sprawie (...) Sąd Okręgowy w L. orzekł, że pozwany L. F. w ciągu dwóch tygodni od doręczenia mu nakazu powinien zapłacić powodowi (...) w W. Oddziałowi Terenowemu w L. kwotę 602.449,02 zł z ustawowymi odsetkami od 25 września 2009r. do dnia zapłaty oraz kwotę 14.731 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania lub wnieść w tym terminie zarzuty (k-16).

Pozwany w zarzutach od tego nakazu zapłaty wnosił o jego uchylenie w całości i oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania, podnosząc zarzut nieważności zobowiązania wekslowego wobec braku jego autentycznego podpisu na wekslu in blanco. Wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego grafologa na okoliczność nieprawdziwości jego podpisu złożonego na wekslu. W uzasadnieniu zarzutów wywodził, że nie podpisywał weksla zabezpieczającego należność swojego brata D. F. mającego dług wynikający z umowy sprzedaży nieruchomości zawartej 19 listopada 1999r. i nie uczestniczył w żadnych czynnościach związanych z przedmiotową umową. Podnosił, że zachodzi duże prawdopodobieństwo, że jego podpis został podrobiony albo wykorzystany przez brata. Dlatego nie może ponosić odpowiedzialności za przedmiotowe zobowiązanie (k-29).

Pełnomocnik pozwanego dopiero na kolejnej rozprawie w dniu 29 września 2011r. popierając złożone zarzuty wnosił o ustalenie, że poręczenie wekslowe L. F. dotknięte jest nieważnością wynikającą z art. 37 k.r.o., gdyż na poręczenie wekslowe nie wyraziła zgody żona pozwanego, a w tym wypadku stanowiło ono czynność przekraczającą zakres zwykłego zarządu majątkiem wspólnym (k-164v).

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 6 grudnia 2012r. utrzymał w mocy swój nakaz zapłaty wydany w dniu 8 października 2009r. w sprawie (...) (k-219).

Sąd ten ustalił, że D. i A. małżonkowie F. w dniu 19 listopada 1999r. nabyli od (...) z siedzibą w W. Oddział Terenowy w L. nieruchomość rolną. Zabezpieczeniem wszystkich istniejących i mogących powstać w przyszłości zobowiązań D. F. i A. F. wynikających z umowy miało być poręczenie wekslowe L. F., który w związku z tym podpisał siedem weksli in blanco i wyraził zgodę na treść deklaracji wekslowej. Pismem z 3 września 2009r. (...) poinformowała L. F., że wypełniła podpisany przez niego weksel in blanco opatrując go datą płatności 24 września 2009r. Do zapłaty została przedstawiona kwota 602.449,02 zł. Z uwagi na to, że L. F. należności na rzecz (...) nie uiścił, sprawa zapłaty została skierowana przez nią do sądu.

Ustaleń tych Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o bliżej powoływane dowody, po przeanalizowaniu których wyjaśnił, że ze względu na daty wydania nakazu zapłaty i wniesienia sprzeciwu, w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia miały zastosowanie art. 493 i 495 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2000r. na podstawie ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy - kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów (...), Dz. U. 2000 r. Nr 48, poz. 554). Stosownie do art. 493 § 1 k.p.c., w piśmie zawierającym zarzuty od nakazu zapłaty należało przedstawić zarzuty przeciwko żądaniu pozwu, a także wszystkie okoliczności faktyczne i dowody na ich potwierdzenie, a zgodnie z art. 495 § 3 k.p.c., okoliczności faktyczne, zarzuty i wnioski dowodowe niezgłoszone w pozwie albo w piśmie zawierającym zarzuty od nakazu zapłaty mogły być rozpoznawane tylko wtedy, gdy strona wykazała, że nie mogła z nich skorzystać wcześniej lub gdy potrzeba ich powołania wynikła później. Stosując zatem te przepisy Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że zarzut nieważności umowy poręczenia nie podlegał rozpoznaniu, gdyż był spóźniony, a pozwany nie wykazał, by z zarzutu tego nie mógł skorzystać wcześniej bądź, że potrzeba jego powołania powstała później. Dlatego z mocy art. 496 k.p.c. Sąd ten orzekł jak w sentencji wyroku (k-223-225v).

Pozwany w apelacji od tego wyroku, zaskarżając go w całości, zarzucił sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez pominięcie zarzutu dotyczącego nieważności jego poręczenia wekslowego L. F. wynikającego z art. 37 k.r.o., który to przepis wymaga dla ważności poręczenia wekslowego, jako czynności przekraczającej zakres zwykłego zarządu majątkiem wspólnym, pisemnej zgody współmałżonka pomimo,

że ważność tej czynności powinna być oceniana bez względu na to czy strony zgłaszały jakieś twierdzenia czy dowody w tej kwestii.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości; ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (k-231-233).

Sąd Apelacyjny w L. wyrokiem z dnia 27 czerwca 2013r. wydanym w sprawie (...) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przedmiotowy nakaz zapłaty uchylił i powództwo oddalił oraz obciążył powodową (...) kosztami procesu na rzecz pozwanego za obie instancje (k-263). Z pisemnych motywów tego wyroku wynika, iż za błędne zostało uznane stanowisko Sądu Okręgowego wykluczające możliwość badania zarzutu nieważności umowy poręczenia jako spóźnionego. Sąd Apelacyjny stwierdził, że rygory określone w art. 495 § 3 k.p.c. nie obejmowały zarzutów sprzeczności czynności prawnej z przepisami prawa materialnego, które podlegały badaniu nawet z urzędu i bez względu na to, czy strona zarzuciła taką nieważność. Oznaczało to, zdaniem tego Sądu, obowiązek rozważenia kwestii nieważności umowy poręczenia, przy zastosowaniu art. 36 i 37 k.r.o. w ich brzmieniu pierwotnym (przed zmianą na podstawie ustawy z dnia 17 stycznia 2004r. o zmianie ustawy - kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. 2004 Nr 162, poz. 1691). Poręczenie za spłatę długu przewyższającego 543.000 zł stanowiło, przy uwzględnieniu niewielkiego rozmiaru majątku pozwanego i jego żony, czynność przekraczającą zakres zwykłego zarządu majątkiem wspólnym. Nieważność zaś czynności poręczenia wekslowego widoczna była na tle dokumentów złożonych przez powoda (weksla z poręczeniem pozwanego, deklaracji wekslowej i odpisu aktu notarialnego), gdyż żaden z nich nie zawierał oświadczenia żony pozwanego o wyrażeniu zgody na poręczenie; w konsekwencji nie wymagało dowodzenia przez pozwanego faktów wskazujących na tę nieważność. Stwierdzenie nieważności poręczenia uzasadniało oddalenie powództwa z obciążeniem powoda kosztami procesu na rzecz pozwanego za obie instancje (k-268-270v).

Powodowa (...) wniosła skargę kasacyjną od powyższego wyroku opierając ją na obu podstawach przewidzianych w art. 398⁽³⁾ § 1 k.p.c. Zarzuciła naruszenie przepisów postępowania - art. 495 § 3 k.p.c. przez wadliwe przyjęcie, że prekluzja dowodowa nie dotyczyła zarzutów dotyczących nieważności czynności prawnej oraz przez oparcie wyroku na podstawie dowodów i faktów zgłoszonych z naruszeniem zasady prekluzji dowodowej. Zarzuciła także naruszenie art. 37 § 1 i 2, art. 36 § 2 i 41 k.r.o. (w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 17 czerwca 2004r. o zmianie ustawy - Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektóre inne ustawy; Dz.U. Nr 162, poz.1691) przez zaniechanie ustalenia, że kwota należna skarżącej ogranicza się do majątku pozwanego. Ponadto, że Sąd Apelacyjny uchybił także art. 5 k.c. nie rozważając jego zastosowania, pomimo że pozwany podrobił podpis małżonki na oświadczeniu o wyrażeniu zgody na poręczenie, które przedstawił (...) Powołując te podstawy powodowa (...) wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu ewentualnie o uchylenie tego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie apelacji pozwanego, w obu wypadkach ze stosownym orzeczeniem o kosztach postępowania kasacyjnego. W każdym z tych przypadków wniósł również o zwrot spełnionego przez siebie świadczenia zasądzonego na rzecz pozwanego zwalczanym wyrokiem Sądu Apelacyjnego i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 12.600 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 20 lipca 2013r. do dnia zapłaty (k-275-287).

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 5 czerwca 2014r. wydanym w sprawie (...) uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w L. do ponownego rozpoznania, z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego (k-319). W jego uzasadnieniu Sąd Najwyższy zaaprobował wykładnię i stosowanie przepisów przewidujących w miarodajnym dla sprawy okresie tzw. prekluzję dowodową (czyli art. 493 § 1 i 495 § 3 k.p.c. oraz art. 479¹² § 1 i 479¹⁴ k.p.c.), wedle której pozwany traci prawo powoływania twierdzeń, zarzutów oraz dowodów na ich poparcie, niepowołanych w odpowiedzi na pozew, bez względu na ich znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, chyba że wykaże, iż ich powołanie nie było możliwe albo potrzeba powołania wynikała później. Konsekwentnie, sąd drugiej instancji rozpoznając apelację musi pominąć dowód przeprowadzony przez sąd pierwszej instancji z naruszeniem zasady prekluzji. Zasada ta podlegała wprawdzie modyfikacji w odniesieniu do nieważności czynności prawnej jednak nie bez ograniczeń wynikających z obowiązującej prekluzji dowodowej.

Sąd bowiem ma obowiązek wziąć pod uwagę w każdym stanie sprawy nieważność czynności prawnej, jednak tylko na podstawie materiału zgromadzonego zgodnie z regułami obowiązującymi w prawie procesowym, w tym z uwzględnieniem prekluzji (art. 479¹² § 1 i 479¹⁴ § 2, a także 495 § 3 k.p.c.). Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że to stanowisko judykatury podziela się także w piśmiennictwie akcentując, że argumentacja prawna, jak i zarzuty materialnoprawne, które sąd powinien uwzględnić z urzędu (dotyczące nieważności czynności prawnej) nie są objęte prekluzją dowodową, pod takim wszakże warunkiem, że muszą one być oparte na twierdzeniach dotyczących faktów i dowodach zgłoszonych przed wystąpieniem prekluzji dowodowej. Natomiast ograniczeń tych Sąd Apelacyjny nie wziął pod uwagę, podejmując badanie czynności poręczenia na podstawie twierdzeń i dowodów zgłoszonych po zastrzeżonym w ustawie terminie. Tymczasem w piśmie zawierającym zarzuty od nakazu zapłaty pozwany zarzucił jedynie (nieprawdziwie), że nie podpisał weksla. Przed wystąpieniem więc prekluzji nie istniały twierdzenia dotyczące faktów i dowodów uzasadniające badanie ważności czynności prawnej poręczenia. W ocenie zatem Sądu Najwyższego bez dostatecznych po temu podstaw Sąd Apelacyjny przyjął, że same tylko dokumenty dołączone do pozwu stanowiły podstawę stwierdzenia nieważności umowy poręczenia; jednocześnie, przed wystąpieniem prekluzji dowodowej nie zostały zgłoszone żadne zarzuty, twierdzenia faktyczne ani dowody mogące mieć znaczenie dla badania ważności czynności prawnej, a tylko materiał zgromadzony zgodnie z przepisami postępowania mógł być wzięty pod uwagę zarówno przez sąd pierwszej, jak i drugiej instancji. Z tych względów zarzut naruszenia art. 495 § 3 k.p.c. uznał za uzasadniony, co zadecydowało o powodzeniu skargi kasacyjnej (k-319v-322v).

Wobec takiego stanowiska Sądu Najwyższego pełnomocnik pozwanego w ustnym wystąpieniu podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 16 września 2014r. rozszerzył argumentację zawartą w pisemnej apelacji L. F. o inne niż dotychczas uzasadnienie mające w jego ocenie prowadzić do uwzględnienia zarzutu nieważności poręczenia wekslowego. Wywodził mianowicie, że L. F. o nakazie zapłaty dowiedział się w istocie dopiero z zawiadomienia o wszczęciu egzekucji, bowiem pracując za granicą nie miał on możliwości zapoznania się z aktami sprawy i nie miał wiedzy na temat zobowiązania wekslowego objętego przedmiotowym nakazem zapłaty. Dlatego jego zarzuty były okrojone. Pozwany nie mógł zgłosić wcześniej zarzutu nieważności poręczenia wekslowego jako czynności przekraczającej zwykły zarząd majątkiem wspólnym przy braku zgody jego żony również z tej przyczyny, że nie doręczono mu skutecznie odpisu nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu, co potwierdza postanowienie Sądu Apelacyjnego w L. z 23 maja 2011r.1 Sąd dopiero po tym postanowieniu i uzyskaniu pełnej wiedzy na temat dochodzonego roszczenia i jego podstaw - powyższy zarzut zgłosił na rozprawie w dniu 29 września 2011r. W tych warunkach wnioski apelacji winny być uwzględnione (protokół elektroniczny rozprawy z dnia 16 września 2014r. – 00:08:58 - 00:16:36).

Pełnomocnik powoda podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko, zakwestionował skuteczność powyższej argumentacji pełnomocnika pozwanego określając ją jako „nową formę obrony”, gdyż twierdzenia pozwanego o jego niewiedzy o przedmiotowym zobowiązaniu wekslowym jako przyczynie niemożności wcześniejszego zgłoszenia objętego następnie apelacją zarzutu nie były przez niego wcześniej podnoszone. Niezależnie od tego podniósł, że pozwany wraz z małżonką po otrzymaniu od (...)dołączonego do pozwu zawiadomienia o wypełnieniu weksla i wezwania do zapłaty objętej nim kwoty ze wskazaniem tytułu zobowiązania – osobiście przybyli do (...)jesienią 2009r., gdzie dodatkowo uzyskali wszelkie niezbędne na ten temat informacje. W konsekwencji pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kosztów postępowania apelacyjnego i kasacyjnego w tym uwzględnienia zgłoszonego w nim wniosku restytucyjnego dotyczącego kwoty 12.600 zł (protokół elektroniczny rozprawy z dnia 16 września 2014r. – 00:13:27 - 00:15:10).

Sąd Apelacyjny po ponownym rozpoznaniu sprawy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że wedle art. 398²⁰ k.p.c. Sąd, któremu sprawa została przekazana, związany jest wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy. Zatem nie może przepisów prawa (materialnego i procesowego) interpretować odmiennie, niż to wynika z uzasadnienia orzeczenia zapadłego przed Sądem Najwyższym. Pogląd zaś tego Sądu co do możliwości badania zarzutu nieważności czynności prawnej (w tym wypadku poręczenia wekslowego jako czynności przekraczającej zwykły zarząd majątkiem wspólnym przy braku

zgody małżonka) zgłoszonego w dowolnym momencie ale badania dopuszczalnego tylko w oparciu o okoliczności faktyczne i środki dowodowe powołane z zachowaniem reguł prekluzji - jest jednoznaczny. Stan sprawy, w tym czas w jakim poszczególne twierdzenia i dowody były przez strony zgłaszane oraz treść postanowienia tutejszego Sądu z 23 maja 2011r. niewątpliwie znane były Sądowi Najwyższemu, który w realiach tego sporu stanął na stanowisku, że przed wystąpieniem prekluzji (tu: w zarzutach od nakazu zapłaty) nie istniały twierdzenia dotyczące faktów i dowodów uzasadniające badanie ważności czynności prawnej poręczenia w kontekście przepisów art. 36 i 37 k.r.o. W konsekwencji wyklucza to przyjęcie, iż ów zarzut został skutecznie dowiedziony.

Natomiast z zachowaniem reguł prekluzji i w oparciu o niekwestionowaną przez żadną ze stron opinię biegłego z zakresu badania pisma przeprowadzoną na potrzeby postępowania karnego, zbadany został jedyny zarzut zgłoszony w zarzutach od nakazu zapłaty. W świetle tej opinii², jak też wyników ustaleń prokuratury³ nie można mieć wątpliwości, że L. F. nie tylko, że własnoręcznie podpisał jako poręczyciel wszystkie weksle in blanco zabezpieczające umowę powoda z D. i A. małżonkami F. z 19 listopada 1999r. i deklarację wekslową ale także podrobił i przedłożył w powodowej (...)w celu użycia za autentyczny dokument w postaci oświadczenia z dnia 17 listopada 1999r. swojej żony M. F. o wyrażeniu zgody na poręczenie wekslowe. W pierwszym przypadku zachodził brak znamion czynu zabronionego skoro podpis L. F. na wekslach i deklaracji wekslowej okazał się jego autentycznym podpisem. Natomiast w drugiej sytuacji dopuścił się on występku z art. 270 § 1 k.k. podrabiając dokument zawierający zgodę M. F. na poręczenie wekslowe i nie został za to pociągnięty do odpowiedzialności karnej, lecz postępowanie umorzono, wyłącznie wobec przedawnienia karalności popełnionego przestępstwa. Jest to przestępstwo umyślne, z czego można wysunąć tylko jeden poprawny logicznie wniosek - skoro L. F. mając świadomość rzeczywistego stanu rzeczy zdecydował się w sprawie niniejszej okłamać Sąd zwalczając przedmiotowy nakaz zapłaty zarzutem nieważności zobowiązania wekslowego z powodu nieautentyczności jego podpisu, a więc sytuacji kiedy jego zobowiązanie wekslowe od początku by nie powstało - to z taką linią obrony siłą rzeczy kolidowałaby obrona oparta na zarzucie braku zgody jego żony na zaciągnięcie przez niego zobowiązania wekslowego - czyli sytuacji kiedy czynność prawna dokonana bez wymaganej zgody drugiego małżonka jest czynnością niepełną. Naturalnie przy hipotetycznym założeniu, że przekraczała ona zakres zwykłego zarządu majątkiem wspólnym, gdyż tylko wtedy w świetle ówczesnie obowiązujących przepisów zgoda taka była wymagana.

Z oczywistych zatem względów obecna taktyka procesowa polegająca na powoływaniu się na brak wiedzy L. F. odnośnie dochodzonego roszczenia jako przyczyny niemożności sformułowania i dowodzenia powyższego zarzutu nie może odnieść skutku.

Niezależnie od tego powód podnosił, że pozwany wraz z małżonką po otrzymaniu od(...)dołączonego do pozwu zawiadomienia o wypełnieniu weksla i wezwania do zapłaty objętej nim kwoty ze wskazaniem tytułu zobowiązania, osobiście byli w (...) jesienią 2009r., gdzie uzyskali wszelkie niezbędne na ten temat informacje. Dodać należy, że fakt tej wizyty w (...) we wrześniu 2009r. potwierdzał pozwany (k-40v), jak i M. F. (k-82).

Nieprawdziwe jest twierdzenie jakoby pozwany z uwagi na pracę za granicą nie miał możliwości zapoznania się z aktami sprawy przed wniesieniem zarzutów, skoro w dniu 11 stycznia 2010r. udzielił pełnomocnictwa adwokatowi właśnie do zapoznania się z aktami sprawy (k-26). Nie wymaga zaś komentarza, że czynności tego pełnomocnika są czynnościami samej strony (art 86 k.p.c.). Z notatki z tego samego dnia wynika zresztą, że obaj byli 11 stycznia 2010r. w Sądzie Okręgowym i okazano im oryginał przedmiotowego weksla (k-23).

Wreszcie pełnomocnik pozwanego reprezentujący go od 25 marca 2010r., który zawodowo musi znać reguły prekluzji (k-38), pomija w swojej argumentacji, że jego aktualna linia obrony także jest nieskuteczna nawet przy hipotetycznym założeniu o prawdziwości wszystkich przeszkód jakie były wskazywane dla usprawiedliwienia braku aktywności w powoływaniu twierdzeń faktycznych i dowodów na popierany w apelacji zarzut nieważności poręczenia wekslowego. W związku bowiem z treścią postanowienia tutejszego Sądu z dnia 23 maja 2011r. przewodniczący Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w (...)po zwrocie akt wydał w dniu 1 czerwca 2011r. zarządzenie o doręczeniu pełnomocnikowi pozwanego odpisu nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu (k-141), co nastąpiło 6 czerwca 2011r. (k-145-145v). Zatem gdyby nawet przyjąć, że dopiero od tego momentu biegł pozwanemu dwutygodniowy termin do wniesienia zarzutów to upływał on z dniem 20 czerwca 2011r. Jest natomiast bezsporne, że także w tym terminie nie zostały zgłoszone

żadne zarzuty, twierdzenia faktyczne ani dowody mogące mieć znaczenie dla badania ważności czynności prawnej pod kątem reguł z art. 36 i 37 k.r.o. Nastąpiło to bowiem poczynając od rozprawy w dniu 29 września 2011r., a więc ponad trzy miesiące później. Jednocześnie jednak rozszerzeniu zakresu badań Sądu o nowe twierdzenia i nowe dowody nie towarzyszyła żadna argumentacja, że tego materiału nie można było przedstawić wcześniej lub, że potrzeba jego przedstawienia powstała później.

W tym stanie rzeczy nie doszło do skutecznego podważenia ważności zobowiązania wekslowego objętego zwalczanym wyrokiem utrzymującym w całości w mocy przedmiotowy nakaz zapłaty. Pozwany ponosi odpowiedzialność wekslową na podstawie art. 32 Prawa wekslowego i zaskarżony wyrok odpowiada prawu a apelacja jako bezzasadna podległa oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowań apelacyjnych oraz kasacyjnego orzeczono zgodnie zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. i 391 § 1 k.p.c.

Na zasądzoną od pozwanego jako przegrywającej spór kwotę 46.323 zł składają się: koszty zastępstwa procesowego w sprawie (...) wedle stawki minimalnej w wysokości 5.400 zł przewidzianej § 12 ust 1 pkt 2 w związku z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2013 poz.490), koszty zastępstwa procesowego w sprawie (...) w kwocie 5.400 zł wraz z opłatą od skargi kasacyjnej w wysokości 30.123 zł (k-288) i koszty zastępstwa procesowego w sprawie (...) w kwocie 5.400 zł.

Wobec tego, że w Sądzie Najwyższym zapadł wyrok kasatoryjny i powód podtrzymywał zawarty w jego skardze wniosek restytucyjny z k-282 Sąd Apelacyjny przy ponownym rozpoznaniu sprawy miał obowiązek w myśl art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. stosować odpowiednio art. 415 k.p.c. Wniosek ten dotyczył zasądzenia kwoty 12.600 zł z ustawowymi odsetkami od 20 lipca 2013r. do dnia zapłaty tytułem zwrotu spełnionego przez powoda świadczenia obejmującego koszty procesu zasądzone na rzecz pozwanego w punktach II i III wyroku Sądu Apelacyjnego w L.z dnia 27 czerwca 2013r. w sprawie (...). Skoro powód rzeczywiście uiścił tę kwotę pozwanemu (por. dowód jej zapłaty k-293) to jego wniosek należało uwzględnić jednak bez żądanych odsetek od tej sumy skoro obejmuje ona koszty procesu.

Z tych wszystkich względów i na podstawie wyżej powoływanych przepisów Sad Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.

1 chodzi o postanowienie uwzględniające zażalenie pozwanego w sprawie (...) i uchylające postanowienie Sądu Okręgowego w L. z dnia 27 stycznia 2011r. o odrzuceniu zarzutów L. F. od nakazu zapłaty (k-135-137v).

2 por. treść opinii (k-210-217) oraz oświadczenia pełnomocników co do niej wraz z postanowieniem dowodowym Sądu Okręgowego z 20 września 2012r. (protokół skrócony k-194)

3 por. postanowienie Prokuratury Rejonowej w L.z 25 marca 2011r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie (...) (k-284-298).